

— Жално ми е за Главка, отговори по същия начинъ Салустій. Той е слъпъ като щастіето.

— Доста пары изгубихъ, рече Главкъ; не играйж вече.

— Жално ми е рече Клодій, когато *сънката* хваляше благодушіето на покровителя си.

— Нищо, прекъснѣ му думата Главкъ; благодареніето за печалбата ти утѣшава скърбѣта ми за моята загуба.

Веселбата са поченж отъ ново и станж по жива и обща. Гръцкото вино са подаваше по изобилно, и сътрапезниците на Главка не махж друга тема освѣнь похвалытѣ къмъ Іона.

— Намѣсто да пазимъ тука звѣздытѣ, рече Лепидъ, не е ли по-добрѣ да посѣтимъ хубостѣта, предъ която самытѣ звѣзды блѣднѣжтъ?

Клодій който не са надѣяше вече да са започне играта подкрѣпи прѣложеніето, и Главкъ, макаръ че отъ учтивость каняше пріятелитѣ си да не си отиватъ толкози скоро, не можеше да скрие колко бѣше любопытенъ като чу да хвалѣжтъ прекрасната чужденка, заради туй сячкытѣ единогласно рѣшихж да отидатъ у Іона, освѣнь Панса и *сънката*. На трѣгванье пихж за здравьето на Главка и на Тита и подиръ послѣдната здравица обухж са, слѣзохж безопасно изъ стълбата и като минжхж безбѣдно по исписаното диво куче, намѣрихж са на мѣсечината която тогасъ освѣтяваше пълнитѣ още отъ народъ улици на Помпея.

Изминжхж улицата на златаритѣ, дѣто блестяхж златытѣ и елмазены украшения, стигнжхж най-подиръ до къщата на Іона. Редове отъ свѣтильници освѣтявахж входа и завѣсы отъ свѣтли багряници украсявахж странытѣ на вратата на Архива, на който стѣнытѣ ѣ мозаическійтѣ патъ бѣхж украсены съ прекрасны цвѣтове; въ колонадата която опасваше благовонната градина намѣрихж Іона обиколена отъ множество обожатели.

— Ты не каза ли че тя е Аѳинянка? Попыта съ тихъ гласъ Главкъ Клодій, преди еще да стигнжтъ въ колонадата.

— Не, тя е отъ Неаполь.

— Отъ Неаполь! извика Главкъ, и тосъ часъ, като са растваряше крѣга на ветытѣ гости ради новопришедшытѣ, позна че Іона е небесната онъзи красота, която отъ много мѣсецы бѣ напечатана на паметь-та му.